

досадно взирание. Ханджиятъ му хвърли още единъ косвенъ погледъ и се усмихнх подъ мустакъ.

— Ханджи, ти си направилъ сладко кафе! каза Огняновъ строго и остави чашата.

— Прощавай аа, азъ мисляхъ, че го пиешъ шекерлия. Да ти направж друго?

— Не трѣба!

— Не, пий, пий едно кафе, азъ ти казвамъ, добръ е. . .

— Какво има ново тждѣва?

— Страхотни, убийства, обيري всѣки день. . . Пхтници нѣма, балкана затворенъ, азъ губж. . . Еле отъ когато изровихж Емексизъ-Пехливанътъ — ти го знаишъ де — османлитѣ много запакостихж. . . Ужъ търсятъ комити, а самі колятъ невиннитѣ хора. Азъ ти казвамъ правичката, ти мене вѣрвай. . .

Огнянова удиви смѣлостъта на ханджиятъ: така можеше да се говори прѣдъ Българинъ само. Затова той, въ ролята си на Турчинъ, намуси се кисело.

— Пезевенкъ, ти ако дрънкашъ много много, и тебе ще ти дойде нѣщо до главата.

— Азъ знаж прѣдъ кого се бѣбра, аа, каза ханджиятъ съ фамилиаренъ тонъ.

Огняновъ го изгледа още по-зачудено. Той поиска да се скара.

— Гявуръ, ти гаче си пианъ!

— Графе, не се сърди де, че и азъ на „Геновева“ плакахъ! отговори ханджиятъ вече по български и му хванж дѣсеницата да се ржува.

Огняновъ видѣ, че го познахж. Това му досади силно. При това, и лицето и безочливата обноска на ханджиятъ му бѣхж противни. Той го измѣри съ погледъ и попита студено:

— Отъ дѣба си, вѣдъ ли е истинъ?

— Отъ Бѣла-Черква, прѣдлѣто! отрекомандува

